

opusdei.org

Prelatens brev (augusti 2007)

Biskop Javier Echevarría påminner att varje kristens uppdrag är att visa den egna tron till vänner och familj. Med Påvens ord betonar han att apostolatet är ”en tjänst åt Guds glädje som vill hålla sitt intåg i världen”.

2007-08-12

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Förra månaden hänvisade jag till de första kristnas förebild och påminde er att det apostolat som Guds barn utför bör vara optimistiskt och fullt förvissat om arbetets fruktbarhet. Mästaren sade till oss: *Euntes docete omnes gentes*,^[1] gå ut överallt i världen och förkunna Evangeliet för hela skapelsen. Han lämnar oss inte ensamma: *Jag är med er alla dagar till tidens slut*.^[2]

Man kan förstå att världen verkade vara för liten för den helige Josemaría. Jag minns att jag hörde honom berätta om något som hände i april 1936. Han hade åkt till Valencia för att förbereda terrängen för Opus Deis första apostoliska utbredande utanför Madrid, och där talade han med en viss universitetsstudent om möjligheten att be om att bli antagen till Verket. Medan de gick och talade kom de ända till Medelhavskusten. Killen sade: "Fader, vad stort havet är!" Den helige Josemaría svarade

prompt: »För mig verkar det vara litet.» Han tänkte på andra hav och på andra länder, dit hans döttrar och söner skulle resa så snart det blev möjligt och ta med sig den anda de fått från Gud. Denna iver efter själar hyste han ända till sista stunden.

På grund av det spanska inbördeskrigets händelser blev det inte möjligt att förverkliga det efterlängtrade apostoliska utbredandet vid denna tidpunkt. Han tappade inte modet, inte ens då han i augusti 1936 kände sig tvungen att lämna det hus där han bodde med sin mor och sina syskon för att fly från den religiösa förföljelse som hade brutit ut.

Därefter följde flera mycket svåra månader då vår grundare var nära att dö som martyr minst två gånger. Under dessa förhållanden gömde han sig, som ni vet, på olika platser som gav honom en ytterst bräcklig

säkerhet. Ändå fortsatte han sin prästtjänst i den mån det var möjligt och ägnade sig åt att ta hand om de första medlemmarnas andliga liv. När han den 31 augusti 1937 (för snart sjuttio år sedan) kunde överge det osäkra gömställe där han hade bott under flera månader, ägnade han sig med ny kraft åt sitt andliga arbete och riskerade till och med sitt liv för detta. Redan på gömstället på Honduraskonsulatet ägnade han sig åt detta. Frukterna av denna sådd gick inte förlorade. Förutom att de redan då var många, skulle de skördas rikligen senare tack vare det vackra blommandet av människor som Gud utvalde för att tjäna honom i Opus Dei.

Den helige Josemaría kände sig som en världsmedborgare. Därför kände han sig inte som utlänning någonstans. Han kunde omedelbart upptäcka de olika ländernas positiva sidor och han ansträngde sig för att

lära sig av de människor han mötte. Han hade medkänsla för var och en, även för dem han inte kände. Under sina apostoliska resor bad han generöst för alla. Han kunde verkligen säga att han hade skrivit Verkets *förhistoria* (förberedelsen för det framtida apostoliska arbetet) i många länder där medlemmar i Opus Dei skulle arbeta många år efteråt. Jag skulle säga att han gjort det i alla länder, eftersom under hans stunder av bön inför tabernaklet och under långa timmar av arbete i sitt rum förde han gång på gång tanken till hela världens länder och lade fram inför Herrens fötter sina döttrars och söners framtida arbete. Han tyckte om att ha en världskarta på sitt bord. Det var ett hjälpmedel för att föreställa sig hela världen, ivrig efter att kristna eller återkristna den.

Liksom vår Fader bör även vi gå ut och söka efter alla. Ingen är likgiltig

för oss: »av hundra själar är alla hundra intressanta för oss.»[3]

Betrakta dessa ord som Benedikt XVI riktade till de kristna: »Vi kan inte behålla trons glädje för oss själva. Vi bör sprida och förmedla den och på så sätt stärka den i vårt hjärta. Om tron verkligen omvandlas till glädje över att ha funnit sanningen och kärleken, är det oundvikligt att känna en önskan att förmedla den, att meddela den till andra. Så här går i stort sett den nya evangeliseringen till som vår älskade påve Johannes Paulus II kallade oss till.»[4]

»På ett alltid finkänsligt och respektfullt sätt, men samtidigt klart och modigt, bör vi särskilt inbjuda de flickor och pojkar att följa Jesus, som verkar vara mest lockade och fascinerade av vänskapen med honom.»[5]

Vi bör för många tjejer och killar framlägga möjligheten att tjäna

Kyrkan och människorna i Opus Dei, i celibatet eller i äktenskapet. Herren vill sända ett stort antal apostlar som utbreder evangeliets glada budskap överallt med sitt föredömliga liv och sina kraftfulla ord. Låt oss inte bromsas av kulturella svårigheter i omgivningen, även om de är objektiva. Guds nåd är nämligen också något mycket *objektivt*. Det är den främsta faktorn som vi bör räkna med. Därför upprepar jag den helige Josemarías ord: »Det handlar om tro!»

Låt oss bli övertygade om att Herren allt sedan världens skapelse,[6] har utvalt många till att vara *människofiskare*[7] och tjäna honom *indiviso corde*,[8] utan medling av mänsklig kärlek. Profeten Jeremias ord, som vår grundare tillämpade på vars och ens konkreta omständigheter, bör vi uppfatta som riktade till oss. »Nu sänder jag bud efter många fiskare, säger Herren, och

de skall fiska dem (Jer 16:16). Så förklaras vår stora uppgift för oss: att fiska. Man talar eller skriver ibland om världen och beskriver den som ett hav, och jämförelsen rymmer en hel del sanning. I människornas liv finns det perioder av stiltje och av storm, av lugn och av starka vindar. Ofta måste skapade varelser simma i bittert saltvatten, bland höga vågor; de rör sig i storm, deras vandring är ett sorgligt lopp, även om de förefaller glada, även om de skrattar högljutt: det är gapskratt som försöker dölja nedstämdhet och besvikelse över ett liv utan kärlek och förståelse. Människorna slukar varandra, likt fiskarna.»

»Det är Guds barns uppgift att få alla människor att - i full frihet - hamna i Guds nät, för att de skall älska varandra. Om vi är kristna, måste vi bli de fiskare som profeten Jeremia beskriver med en metafor som även Jesus Kristus ofta använde sig av:*Följ*

*mig, jag skall göra er till
människofiskare* (Matt 4:19), säger
han till Petrus och Andreas.»[9]

»I själva verket är det detta som är
människofiskarens uppdrag i Kristi
efterföljelse: att föra människorna ut
ur vårt främlingskaps salthav, till
livets land, till Guds ljus (...). Det
finns inget vackrare än att bli funnen
av Evangeliet, av Kristus. Det finns
inget vackrare än att känna honom
och att ge vänskapen med honom
vidare till andra. Herdens och
människofiskarens arbete kan ofta
förefalla mödosamt. Men det är
skönt och stort, ty detta arbete är
ytterst en tjänst åt Guds glädje som
vill hålla sitt intåg i världen.»[10]

Vi bör inte bli förvånade över att
vissa stretar emot denna fantastiska
inbjudan. Det kan hända män eller
kvinnor med förträffliga gåvor, folk
som kan ge Gud stor ära, vara
verksamma redskap i hans händer ...

och ändå svarar de inte, eller i alla fall inte så snabbt som man skulle önska sig. »Vad de fyller dig med medlidande! ...» Säger den helige Josemaría. »Du skulle vilja skrika till dem att de slösar bort sin tid ... Varför är de så blinda att de inte ser det som du - din stackare - har sett? Varför skulle de inte föredra det som är bäst?»

»— Be, tukta dig, och sedan - det är du skyldig att göra - väck dem en och en, och förklara för dem - likaså en och en - att på samma sätt som du har gjort, kan de finna en väg till Gud utan att lämna den plats som är deras i samhället.»[11]

Se hur den helige Augustinus uttryckte sig med tanke på dem som inte var villiga att lyssna på honom då han uppmanade dem att byta livsstil och att vara goda kristna. Då han talade om den gode herdens förpliktelser (och vi borde alla i

Kyrkan vara både *får och herde*), skrev denne helige kyrkolärare: »Det finns envetna får. När man letar upp dem som gått vilse, säger de i sitt misstag och till sin egen förlust att de inte har något att göra med oss. ”Vad vill ni ha oss till? Varför letar ni upp oss?” Som om orsaken till att vi bekymrar oss för dem och söker upp dem inte var för att de misstar sig och går förlorade. De svarar: ”Om jag misstar mig och är förlorad, vad vill du då ha mig till? Varför letar du upp mig?” Just för att du misstar dig, vill jag kalla dig på nytt. Just för att du gått förlorad vill jag hitta dig. ”Jag vill ju missta mig, svarar han. Jag vill gå förlorad på detta sätt.” Vill du missta dig och gå förlorad på detta sätt? Hur mycket mer vill då inte jag undvika det! Jag skulle till och med säga att jag är påstridig. Jag lyssnar till aposteln som råder mig: *Förkunna ordet, träd upp i tid och otid* (2 Tim 4:2). I tid för vem? I otid för vem? I

tid för dem som vill; i otid för dem som inte vill.»[12]

Min dotter, min son, verkar du apostoliskt varje dag? Tar du vara på alla tillfällen utan falsk mänsklig hänsyn? Tänker du på dessa ord i evangeliet – *hominem non habeo*[13] – så att ingen kan säga om oss, om dig, att det inte fanns någon person som hjälpte honom eller henne?

Liksom varje år vid denna tidpunkt förbereder vi oss för denna stora högtid, Vår Frus upptagelse i himlen, då vi förnyar vigningen av Opus Dei åt Jungfru Marias ljuva hjärta. Låt oss som vår Fader och vår älskade don Álvaro be att hon förbereder och bevarar en säker väg – *iter para tutum, iter serva tutum!* Låt oss samtidigt åt henne anbefalla den apostoliska utbredelsen i så många länder: de där vi håller på att börja, andra dit vi vill åka så snart som möjligt och de där vi har arbetat

sedan länge, så att Verkets anda kan nå många andra platser så snart som möjligt. Låt oss också fråga oss om Opus Dei utbreder sig över hela världen i vårt hjärta.

Med all kärlek välsignar er

Er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 augusti 2007

[1] Matt 28:19.

[2] Matt 28:20.

[3] Den helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 183.

[4] Benedikt XVI, Tal vid invigningen av stiftsmöte i Rom, 11/6 2007.

[5] Benedikt XVI, Tal vid invigningen av stiftsmötet i Rom, 11/6 2007.

[6] Jfr Ef 1:4.

[7] Luk 5:10.

[8] Jfr 1 Kor 7:25-30.

[9] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 259.

[10] Benedikt XVI, *Predikan*, 24/4 2005.

[11] Den helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 182.

[12] Den helige Augustinus, *Sermo 46, De pastoribus*, nr 14.

[13] Joh 5:7.